

»Der findes ikke i arbejdsretlige regler i Danmark en direkte definition af seksuel chikane. Afgrænsningen af begrebet (i forhold til ligebehandlingsloven) er sket gennem den retspraksis, som har udviklet sig siden midten af 1980'erne.

Begrebet seksuel chikane kan, bl.a. på den baggrund, beskrives som en uønsket adfærd af seksuel karakter, der krænker den almindelige værdighed på arbejdspladsen. Der er således to elementer i seksuel chikane på arbejdsmarkedet: dels er der tale om en seksuel krænkelse, dels er der tale om en krænkelse af den pågældendes ansættelsesretlige forhold.

Efter ligebehandlingslovens regler kan en person, der har været udsat for seksuel chikane, tilkendes en godtgørelse (fra arbejdsgiveren).

Efter straffelovens § 232 straffes med fængsel indtil 4 år eller under formildende omstændigheder med hæfte eller bøde den, som ved uterligt forhold krænker blufærdigheden eller giver offentlig forargelse.

Bestemmelsen omfatter alene forsætlige handlinger, som har forbindelse til seksuelle forhold og er af en vis grovhed. I praksis lægges navnlig vægt på, om adfærden har været egnet til at krænke blufærdigheden, jf. Vagn Greve m.fl.: Kommenteret straffelov, Speciel del (6. udg. 1997), side 249.

Det må antages, at der i praksis vil forekomme situationer, som under en civil sag vil blive bedømt som seksuel chikane, der kan udløse godtgørelse efter ligebehandlingslovens § 4, men som ikke er omfattet af straffelovens § 232.«

Justitsministeriet kan henholde sig til Arbejdsministeriets besvarelse.

Ad spm. nr. S 455

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Birthe Rønn Hornbech stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2000-01, forhandlingerne side 1423, lød således:

Til justitsministeren (13/11 2000) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Finder ministeren ikke, det er betænkeligt for retssikkerheden, at sexchikane/blufærdighedskrænkelser behandles helt forskelligt afhængig af, om den krænkede vælger at anmelde hand-

lingen til politiet eller foretrækker at rejse en civil sag?«

Supplerende svar (19/12 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen anmodet Arbejdsministeriet om en udtalelse.

Arbejdsministeriet har oplyst, at man har besvaret et enslydende spørgsmål af 24. november 2000 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg vedrørende L 78 (spørgsmål nr. 29, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 27) således:

»En sag om godtgørelse for seksuel chikane efter § 4 i ligebehandlingsloven er en civil sag, der behandles efter retsplejelovens almindelige regler om civile sager. Dette indebærer bl.a., at retten kun skal tage stilling til de påstande og anbringender, der fremføres af parterne.

Hvis den seksuelle chikane, der giver anledning til kravet om godtgørelse, samtidig giver anledning til en straffesag efter straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser, skal denne sag behandles efter retsplejelovens regler om straffesager. Dette indebærer bl.a., at der gælder en række særlige retssikkerhedsgarantier, der skal beskytte den tiltalte, og at enhver rimelig tvivl skal komme den tiltalte til gode.

Der er ikke tale om, at en krænket person skal vælge mellem at anlægge en civil sag om godtgørelse eller at indgive politianmeldelse.

Det er anklagemyndigheden, der afgør, om der er grundlag for at rejse en straffesag. Uafhængig heraf afgør den krænkede afgør selv, om den pågældende ønsker at anlægge en sag om godtgørelse.

Hvis anklagemyndigheden rejser tiltale, og den krænkede samtidig fremsætter krav om godtgørelse, skal de to sager i princippet behandles uafhængigt af hinanden.

Under visse betingelser kan spørgsmålet om godtgørelse dog behandles under straffesagen efter reglerne i retsplejelovens kapitel 89. Dette medfører imidlertid ikke, at der kommer til at gælde strengere beviskrav for så vidt angår det civilretlige krav på godtgørelse. Hvis tiltalte frifindes i straffesagen, indebærer dette således ikke, at retten har taget stilling til kravet om godtgørelse. Den krænkede vil også efter en frifindelse kunne anlægge en civil sag med påstand om godtgørelse.

Det forhold, at der gælder forskellige bevisbyrderegler i en civil sag og i en straffesag, der